

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.465 van 30 april 1996
in de zaak A. 67.050/X-6026.**

In zake : Walter VAN DEN STEEN,
wonende te BEVEREN-WAAS,
Veremansstraat 6

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Financiën.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 5 januari 1996 door Walter VAN DEN STEEN, opsteller bij de Administratie der douane en accijnzen van het Ministerie van Financiën, werd ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gewestelijke directeur van 8 november 1995 waarbij hij met ingang van 1 november 1995 in het belang van de dienst wordt tewerkgesteld te Antwerpen Noord DA;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 februari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 april 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
L. de BRUYN, die verschijnt voor verzoeker, en van
Auditeur-generaal G. DEKELVER, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 september 1995 stelt M. SCHILLEMANS,
hoofdcontroleur bij de Administratie der douane en
accijnzen te Antwerpen DE, vast dat verzoeker zich
ophoudt in een ander kantoor dan dat van zijn dienst en
dat er in de schuif van het bureau waaraan hij zit twee
geopende flesjes bier staan. Als de hoofdcontroleur
verzoeker twintig minuten later nog steeds aan dat
bureau ziet zitten wijst hij hem op de grote hoeveelheid
werk die op verzoeker wacht op zijn eigen dienst en
geeft hem het bevel onmiddellijk dat lokaal te verlaten
stellende dat er anders sancties zullen vallen. Volgens
het verslag dat de hoofdcontroleur daarover opstelt
blijft verzoeker zitten en antwoordt hij "Ge doet maar".

Op 29 september 1995 krijgt verzoeker
daarover een vraag tot verantwoording vanwege de voor-
noemde hoofdcontroleur.

1.2. Verzoeker geeft in zijn antwoord van 4 oktober 1995 toe dat hij gedurende twintig minuten in het andere lokaal aanwezig was en met collega's praatte over een nakend bevorderingsexamen en over het nieuwe evaluatiesysteem. Hij bestrijdt evenwel dat hij nog is blijven zitten nadat hem het bevel was gegeven om het lokaal te verlaten en dat hij een uitdagend antwoord zou hebben gegeven. Hij beschuldigt er de hoofdcontroleur van dat deze een persoonlijke vete met hem uitvecht en hem speciaal viseert. Op verzoek van de hoofdcontroleur vermeldt hij een aantal concrete feiten waaruit hij afleidt dat er voor hem strengere normen worden gehanteerd dan voor zijn collega's.

1.3. Op 16 oktober 1995 maakt de hoofdcontroleur langs hiërarchische weg een nota over aan de gewestelijk directeur in verband met dit incident. In deze nota, die de hoofding "Tuchtregeling" draagt, doet hij het verhaal van het voorval van 28 september 1995, geeft hij de inhoud weer van het antwoord dat verzoeker heeft gegeven op de vraag tot verantwoording en weerlegt hij de aantijgingen van verzoeker dat hij voor hem strenger zou zijn dan voor anderen. Hij geeft zijn versie van de verschillende voorvallen die volgens verzoeker die strengere houding bewijzen. Hij zet uiteen dat de problemen met verzoeker zijn begonnen toen er op zijn afdeling ernstige conflictsituaties zijn ontstaan tussen het personeel onderling die noopten tot een herschikking van het personeel. Verzoeker zou zich bij deze herschikking niet hebben kunnen neerleggen en is dwars en opstandig geworden. De hoofdcontroleur eindigt zijn nota als volgt :

"Om terug te komen tot mijn vaststellingen van 28/9/95 is dit voorval enkel en alleen de symbolische druppel die de emmer heeft doen overlopen. (...).

In het belang van de dienst lijkt het meer dan aangewezen om de Heer VAN DEN STEEN zo vlug mogelijk over te plaatsen".

1.4. Op 8 november 1995 beslist de gewestelijk directeur dat verzoeker met ingang van 1 november 1995 in het belang van de dienst tewerkgesteld wordt te Antwerpen Noord DA. Dit is de beslissing waarvan de schorsing wordt gevraagd.

1.5. Op 28 november 1995 schrijft verzoeker aan de gewestelijk directeur dat uit bepaalde gevolgen van de getroffen ordemaatregel blijkt dat het gaat om een verkapte tuchtmaatregel en vraagt hij om gehoord te worden, bijgestaan door zijn vakbondsafgevaardigde.

1.6. Op 8 december 1995 wordt hem vanwege de gewestelijk directeur gevraagd waarop zijn vraag om gehoord te worden is gesteund. Verzoeker antwoordt op 11 januari 1996 dat :

- hij meent dat het om een verkapte tuchtstraf gaat;
- de maatregel voor hem als persoon ernstige gevolgen heeft op familiaal en moreel vlak en ernstige praktische problemen stelt;
- zijn overplaatsing voor geen enkele betrokken partij een nuttige zaak is.

1.7. Ondertussen wordt er een tuchtprocedure gestart voor de feiten die zich hebben voorgedaan op 28 september 1995. Op 27 november 1995 wordt dit aan verzoeker meegedeeld en wordt hij uitgenodigd zich op 8 december 1995 bij de gewestelijke directie aan te bieden om gehoord te worden.

1.8. Op 8 december 1995 wordt verzoeker dan door de gewestelijke directeur gehoord in het kader van een tuchtprocedure en op 18 december 1995 wordt hem meegedeeld dat er wegens de feiten waarover hij gehoord werd op 8 december 1995 voorlopig voorgesteld wordt hem de tuchtstraf van de terechtwijzing op te leggen. De feiten worden gekwalificeerd als "het niet naleven van bevelen van de hiërarchische meerdere en het gebruik van alcoholische dranken tijdens de uitoefening van de dienst".

Verzoeker neemt kennis van dat voorstel op 18 december 1995.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker omtrent het nadeel in het verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Naast het feit dat de verplaatsing voor heel wat materiële moeilijkheden zorgt :

- de verplaatsingsduur van de woning tot aan het werk is meer dan verdubbeld;
- het is onmogelijk voor verzoeker om zich naar zijn werk te begeven met het openbaar vervoer. Derhalve moet hij de wagen gebruiken wat een financiële meerkost betreft en op familiaal vlak voor praktische problemen zorgt;

moet er ook aandacht besteed worden aan het morele gevolg van de bestreden maatregel.

Verzoeker wordt en door de buitenwereld en door de collega's beschouwd als zijnde gestraft.

Door dergelijke beslissing wordt zijn aanzien als ernstig en nauwgezet ambtenaar geschaad. Ook naar zijn loopbaanverwachtingen toe zal deze maatregel effect sorteren. De schijn die eraan kleeft - die bewust gewekt wordt door het verslag met de ten laste gelegde feiten - zal een nadelige weerslag hebben in zijn relatie met oversten en collega's";

2.3. Overwegende, wat de materiële moeilijkheden betreft die zouden voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, dat verzoeker geen nadere gegevens aanvoert omtrent de verplaatsingsduur van zijn woning tot aan zijn werk dan dat deze "zou zijn verdubbeld"; dat aldus de ernst van dat nadeel niet is aangetoond; dat, inzoverre het nadeel voortvloeit uit de kosten van het gebruik van de eigen wagen in plaats van het openbaar vervoer, zulke "meer-kost" een financieel nadeel is dat in principe niet moeilijk te herstellen is; dat verzoeker niet aantoonst dat het te dezen anders zou zijn; dat hij overigens evenmin enig gegeven aanbrengt waaruit het ernstig karakter van dit nadeel zou kunnen blijken; dat voorts, wat de praktische problemen op familiaal vlak betreft, verzoeker verzuimt met concrete gegevens te staven wat hij daaronder verstaat zodat de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van dat nadeel niet blijken;

2.4. Overwegende, wat het moreel nadeel betreft, dat het niet waarschijnlijk wordt gemaakt dat de bestreden overplaatsing, die twee diensten te Antwerpen betreft, verzoekers reputatie zal aantasten; dat bovendien, mocht dit toch het geval zijn, de morele afkeuring die daaruit zou moeten blijken niet een dusdanige graad van ernst vertoont dat dit nadeel een schorsing van de tenuitvoerlegging van die overplaatsing zou kunnen verantwoorden; dat wat loopbaanverwachtingen en relaties met oversten en collega's betreft, verzoeker op dat punt zijn nadeel niet nader omschrijft;

2.5. Overwegende dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

G. BAETEMAN.